

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 62/2024
13.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Гордане Којић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Дарка Вићића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу, Судска јединица у Коцељеви II 6К 29/23 од 31.05.2023. године и Вишег суда у Шапцу IКж1 235/23 од 19.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 13.02.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Дарка Вићића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу, Судска јединица у Коцељеви II 6К 29/23 од 31.05.2023. године и Вишег суда у Шапцу IКж1 235/23 од 19.10.2023. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљених **одбацује** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу, Судска јединица у Коцељеви II 6К 29/23 од 31.05.2023. године, окривљени АА и ББ, оглашени су кривим да су као саизвршиоци извршили кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру у вези члана 33. Кривичног законика, а окривљени ББ је оглашен кривим и да је извршио кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика, па је окривљеном АА изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено је одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени за време проверавања од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Окривљени ББ је за кривично дело из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру у вези члана 33. Кривичног законика осуђен на казну затвора од 6 месеци и истовремено је одређено да ће се ова казна извршити тако што

окривљени не сме напуштати просторије у којима станује уз примену електронског надзора, а у коју се урачунава и време проведено у притвору у периоду од 10.01.2023. године до 21.04.2023. године, с тим да уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење кривичних санкција, а за кривично дело из члана 246а став 1. Кривичног законика осуђен је на новчану казну у одређеном износу од 60.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, с тим да уколико у датом року казну не плати иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом окривљеном ББ је изречена и мера безбедности одузимање предмета одређених у изреци првостепене пресуде и обавезани су да сnose трошкове кривичног поступка, те да плате суду на име паушала износ од по 5.000,00 динара у року од 30 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, као и остале трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем, док су оштећени ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Шапцу 1Кж1 235/23 од 19.10.2023. године, делимично је усвојена жалба браниоца окривљених АА ББ, адвоката Дарка Вићића и пресуда Основног суда у Шапцу, Судска јединица у Коцељеви II 6К 29/23 од 31.05.2023. године је укинута само у делу у коме је окривљени ББ оглашен кривим због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика и предмет је у том делу враћен првостепеном суду на поновно суђење, док су у преосталом делу жалба браниоца окривљених и жалба јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Шапцу у целости одбијене као неосноване и пресуда Основног суда у Шапцу, Судска јединица у Коцељеви II 6К 29/23 од 31.05.2023. године у преосталом делу је потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљених, адвокат Дарко Вићић, због повреда закона из члана 439. тачка 1) и члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан захтев за заштиту законитости, побијане пресуде у осуђујућем делу укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или да побијане пресуде преиначи тако да окривљене ослободи од оптужбе за кривично дело из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљених наводи да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер радње извршења које су окривљенима стављене на терет не представљају кривично дело, већ прекршај из члана 331. тачка 47. Закона о безбедности саобраћаја на путевима.

Овакви наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених од стране Врховног суда оцењени су као неосновани.

Одредбом члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру прописано је да ово кривично дело чини онај ко прети да ће напасти, покуша да нападне или нападне или на други начин омета службено лице надлежних органа из члана 2. овог закона у вршењу службене дужности.

Стога радња извршења овог кривичног дела је алтернативно одређена, при чему су конкретно одређене радње претње да ће напасти, покушаја да се нападне или напада, а радња ометања на други начин формулисана је неодређено и обухвата све оне радње које иако не представљају претњу, покушај напада или напад на службено лице, доводе до наступања последица у виду ометања службеног лица надлежних органа у вршењу службене дужности.

Из изреке првостепене пресуде произилази да је „првоокривљени АА управљао својим мотоциклом... док се другоокривљени ББ налазио иза њега на месту сувозача... па када су им полицијски службеници ПС Владимирци... који су вршили контролу саобраћаја и кретали се службеним возилом иза окривљених у истом смеру, из службеног возила звучном и светлосном сигнализацијом показали да стану, првоокривљени се оглушио о наређење и наставио кретање наведеном улицом повећавајући брзину кретања мотоцикла, док се другоокривљени више пута окретао као оштећенима, скинуо задњу таблицу са мотоцикла и бацио је, након чега су наставили кретање... при чему је другоокривљени у међувремену бацио више непознатих предмета ка возилу оштећених, након чега су наставили кретање... при чему су били свесни свог дела и хтели његово извршење“.

Дакле, из изреке првостепене пресуде произилази да након што су оштећени полицијски службеници изrekli јасну наредбу окривљеном АА да заустави мотор којим је управљао, и то звучном и светлосном сигнализацијом, исти је повећао брзину кретања поступајући у координацији са окривљеним ББ, који је са задњег седишта мотора бацао више предмета на возило полиције у намери да побегну од полиције, у чему није успео, јер је изгубио контролу над управљачем мотора и пао на асфалт на који начин су његовом радњом у свему остварена обележја овог кривичног дела, а са друге стране окривљени ББ својим описаним радњама је такође учествовао у извршењу наведеног кривичног дела, при чему њихове радње имају континуитет и заједнички гледано испуњавају сва објективна и субјективна обележја овог кривичног дела у саизвршилаштву, јер је окривљени ББ скинуо таблицу са мотора, одбацио је од себе у намери да онемогући полицијске службенике у вршењу службене дужности-контроле саобраћаја, а након тога бацао и више предмета у правцу полицијског возила, а којим поступањем су један и други заједно остварили радњу – делатност која се у контексту

описане радње извршења кривичног дела може подвести под ометање на други начин, чиме су ово кривично дело и извршили у саизвршилаштву.

Ови наводи су били и предмет оцене другостепеног суда о чему је тај суд дао довољне и јасне разлоге на страни 5, пасус 3 образложења другостепене пресуде, на које овај суд упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП, те из свих наведених разлога у конкретном случају описана су сва обележја кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру а не прекршаја, како то неосновано указује бранилац окривљених у поднетом захтеву за заштиту законитости.

Из наведених разлога Врховни суд налази да није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац наводи да је побијаним пресудама учињена и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и као незаконите доказе на којима се заснива пресуда означава видео снимак са службеног полицијског возила и исказе сведока-службених лица. Међутим, приликом образлагања истакнуте повреде бранилац указује да, иако је одбрана инсистирала да се покаже цео снимак са службеног возила који је снимео целу ситуацију од почетка до краја, од стране службених лица који су сведочили у поступку снимак је исечен и достављен у два дела од по неколико секунди, на снимку су приказани детаљи који потврђују исказ сведока – службених лица, а остатак снимка су свесно изоставили, те су полицијски службеници на претресу сведочили и износили сопствена опажања објашњавајући монтиран снимак на који начин и њихови искази по наводима браниоца представљају незаконит доказ. Оваквим наводима бранилац суштински оспорава доказну вредност овог снимка и исказе полицајаца које су дали, како тврди, на основу монтираног снимка, јер исти снимак није у целини, већ је само у једном делу презентован, на који начин бранилац суштински побија утврђено чињенично стање и указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости указује и да суд током поступка уопште није утврђивао које предмете је другоокривљени бацао у правцу полицијских службеника, на који начин указује на повреду закона из члана 440. ЗКП, као и да је погрешна оцена доказа довела до тога да су разлози пресуде потпуно нејасни и у знатној мери противречени, на који начин указује да је учињена и повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како одредбом чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 440. и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљених у овим деловима оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**